

10 veritats incòmodes

written by Joan Fonollosa | 26 de novembre de 2020

Els polítics tenen el mal costum de tractar els ciutadans com si fossin criatures: no ens volen dir les coses desagradables no fos cas que ens enrabiéssim i, ai, no els votéssim.

Però en uns moments tan crítics com els actuals això no va enlloc. El repte que tenim al davant –significació històrica a part– és majúscul i no s’hi val a amagar l’ou. Cal dir les coses pel seu nom i anar de cara sabent bé on ens fiquem. Amb aquestes ratlles pretenc d’una banda contribuir a aquesta presa de consciència col·lectiva i de l’altra fer una crida als polítics perquè, ara que s’acosten eleccions, diguin les veritats i vagin de cara d’una punyetera vegada. Encara que siguin veritats incòmodes.

1. La unitat està feta

Tothom s’omple molt la boca amb la paraula “unitat”, com si fos un objectiu a aconseguir. Doncs no. La unitat ja està feta i és sòlida, el que passa és que els que l’han d’utilitzar, aprofitar-ne la força i treure’n els fruits no estan per la labor.

Nosaltres, el poble, ja l’hem feta la unitat, i ja fa anys. Quan hem sortit al carrer ningú ha demanat mai al del costat què vota: tots volem la independència i prou. I un cop siguem independents, ja parlarem de partits, d’ideologies i de programes. Mentrestant, facin el favor de deixar de parlar d’unitat i vagin per feina d’una vegada.

2. Falta lideratge

Aquesta és la nostra mancança més gran. Això és una revolució, i les revolucions necessiten algú que les lideri; algú amb un lideratge fort, que adreci les energies del poble en la direcció adequada fins a la victòria.

Cal reconèixer que hem tingut molt mala sort amb els possibles

líders de la revolta: Carod, Laporta, Carretero, Vila d'Abadal i Mas han tingut, cadascú al seu moment, la possibilitat de ser-ho, però per una raó o altra –molt diferents en cada cas– no han sabut, no han volgut o no han pogut fer-ho. Ara és el torn de Puigdemont i les eleccions de febrer seran la seva darrera oportunitat. Cal que agafi la bandera amb decisió, una cosa que fins ara no ha fet, potser perquè per la seva professió de periodista està més avesat a explicar les coses que passen en lloc de fer que passin les coses. Si no ho fa passarà a engruixir la llista d'oportunitats perdudes i caldrà trobar-ne un altre: de candidats n'hi ha, però haurem perdut uns anys més.

3. Ni 50, ni 90 ni 105

La cantarella del 50% ha estat molt útil a l'unionisme, però hem de tenir clar que –a part ser de falsa– la deixaran estar immediatament un cop ja no els sigui útil. Ni el 50 ni el 90 ni el 105 per cent serien suficients perquè es considerés la possibilitat d'una separació mínimament amistosa. La unitat d'Espanya és sagrada i no pot dependre d'una cosa tan terrenal com l'opinió de la gent. Tinguem-ho clar: això no va de democràcia, només és una excusa per no reconèixer el problema. Per tant, prou de percentatges. I, per cert, el resultat d'unes eleccions es mesura en escons, no en vots: si algú vol comptar quants som i quants són, que faci un referèndum.

4. Si s'ha d'ampliar la base, fem-ho

No seré jo qui discuteixi que com més gent hi hagi a favor de la independència, millor. Però això no vol dir que aquest hagi de ser l'objectiu principal a hores d'ara: la majoria ja hi és i és clara i sòlida i a més la seva importància és relativa; però també és cert que hi ha gent a Catalunya a qui no se li ha explicat prou.

“A mí nadie me ha explicado todavía qué ganaría yo con la independencia”, vaig llegir fa uns dies en un tuït que corria per les xarxes. Deixant a part si era l'opinió honesta de l'autor o si era un dels infinits trols unionistes, el cert és

que hi ha gent a Catalunya que no sap que Espanya castiga per igual a tothom que hi viu, sigui independentista o no; que amb el doll de diners que se'n va per no tornar es podrien resoldre una gran part de les deficiències que patim. Si vostè vol viure a Catalunya li interessa la independència: tindrà millor sanitat, millors escoles, les rodalies funcionaran millor, i les pensions estaran més segures. I la democràcia serà molt més real i la corrupció estarà molt més controlada: són coses que van amb el nostre tarannà, de segles.

5. Espanya perd o guanya, però no negocia

Una altra fal·làcia que cal oblidar: a Espanya això de negociar li cau molt, molt lluny. Tirant de tòpic –que ja se sap que són tan falsos cas per cas com certs en general– els catalans som negociants i els espanyols són guerrers: davant d'una desavinença, nosaltres diem “parlem-ne”; ells diuen “¿qué se han creído estos?”. De fet, el que em resulta més sorprenent de la violència de l'1-0 no és que es produís, sinó que sorprengués els nostres responsables. Pensar que allò serviria per forçar una negociació és d'una ingenuïtat esfereïdora, quasi culpable. I que deixés bocabadat tot un historiador professional ratlla l'esperpent, per dir-ho suau.

Espanya no negocia ni negociarà mai res: en la seva mentalitat només negocien els covards i els traïdors. Només seuran a una taula i faran veure que negocien si, després de la derrota, troben que el vencedor és tan babau –des del seu punt de vista– que en lloc d'esclafar-los com farien ells, els obliga a negociar. Seuran a taula, però sense ganes ni convenciment; i amb l'ànim de revenja, quan es pugui, com a nord.

6. Cap pacte que no inclogui que ells compleixen primer.

Això ens porta a un altre punt que els nostres polítics ja haurien de saber per experiència pròpia a hores d'ara: quan finalment se'ls obligui a negociar hi aniran amb l'única voluntat de mitigar els efectes de la derrota que els ha portat fins allí. I això inclou incomplir la seva part del tracte per poc que puguin. Per tant, cap pacte que no impliqui

que ells compleixen primer la seva part; si nosaltres hem de fer la nostra abans, podem donar pràcticament per segur que trobaran una excusa per no fer la contrapartida.

7. Europa no es mourà mentre no li toquem la butxaca

Davant d'una gent que no negocia i només entén el llenguatge de la força, és clar que tots sols tenim les de perdre. Necessitem aliats i l'aliat natural és Europa. Però no ens enganyem: Espanya té un deute enorme, impagable, fins i tot amb nosaltres a dins i els creditors són majoritàriament europeus. No és estrany, doncs, que se'n desentenguin: ells volen cobrar. Els diputats, els intel·lectuals i la gent del carrer es poden moure pels ideals, per la democràcia i per tot el que vulgueu, però els governs no.

Cal deixar-los clar, doncs, que d'una manera o altra ens en sortirem, amb ells o sense ells, i un cop ens n'hàgim sortit, recordarem qui ens ha ajudat i qui no i actuarem en conseqüència. Dit d'altra manera, si volen tenir alguna possibilitat d'acabar cobrant ni que sigui una part, ens han d'ajudar.

8. Estan fent la feina, a l'exili?

El punt anterior vol dir molta feina de despatxos, discreta i eficaç, que a hores d'ara només es pot fer des de l'exili. Cal assegurar-se que quan ens posem en marxa els primers reconeixements diplomàtics arribaran en 24 hores i els importants, Alemanya principalment, en tres o quatre dies a tot estirar.

Lògicament això no és cosa que es pugui explicar. Però la pregunta és: ho estan fent? Vull creure que sí.

9. Caldrà sortir al carrer i aguantar el que vingui

No ets veritablement independent si no et reconeixen com a tal. I perquè et reconeguin cal demostrar que es té el control del territori. Ja hem demostrat, no una sinó diverses vegades, que si volem, el podem tenir: l'u i el tres d'octubre, amb el

tall de la frontera i amb l'ocupació de l'aeroport. Per tant, en algun moment –i aquí el líder hi juga un paper fonamental– caldrà sortir al carrer i ocupar-lo amb intenció de quedar-s'hi el temps que faci falta i aguantar el que vingui.

Caldrà tallar les fronteres de la Sénia i de Ponent (no la de França: s'ha d'aïllar Espanya, no Catalunya!) tant per carretera com per ferrocarril, i bloquejar el port i l'aeroport de Barcelona i potser els de Tarragona, Reus i Girona i possiblement uns quants objectius més. I aquí és on el líder ha de demostrar que ho és: ha de convèncer la gent que això és el que s'ha de fer, assenyalar els objectius, assegurar l'organització i garantir que l'esforç no serà en va.

I a nosaltres ens tocarà anar on ens correspongui, disposats a quedar-nos-hi el temps que faci falta, i a aguantar el que vingui, amb el convenciment que aquesta vegada sí, la cosa va de veres i no és una estafa, com ja ens ha passat.

10. Hi haurà morts, seran dels nostres i diran que és culpa nostra

Així les coses, i tenint en compte el tarannà del que tenim al davant, hem d'assumir que hi haurà morts, com de fet ja ha estat a punt de passar. I que els morts seran dels nostres. I encara tindran la barra de dir que ha estat per culpa nostra.

Però nosaltres, ni cas. Nosaltres a la nostra, perquè tot això ja ho sabem. Sabem que ens mentiran, que voldran manipular-nos i que a mesura que vegin que van perdent, la seva reacció serà cada vegada més desesperada, més rabiosa i, per tant, més violenta.

Ho sabem i ho assumim. Fins a la victòria.